

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Jany Jedličkové, v právní věci žalobce **J. Š.**, zast. Ing. Janem Vébrem, daňovým poradcem se sídlem Potácelova 50, Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 24.8.2007 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2007, č.j. 8222/07-1102-702767, kterým žalovaný podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Moravských Budějovicích ze dne 29.8.2006, č.j. 27346/06/332970/8674 – dodatečnému platebnímu výměru, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 1.185.268,- Kč, a dále zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2007, č.j. 8223/07-1102-702767, kterým bylo podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, pro neodůvodněnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Moravských Budějovicích ze dne 29.8.2006, č.j. 27347/06/332970/8674 – dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena

daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 953.349,- Kč, a to za použití pomůcek dle § 31 odst. 5 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce proti uvedeným rozhodnutím brojil zejména skutečností, že daňová kontrola, na jejímž základě došlo k vydání napadených rozhodnutí, nebyla řádně ukončena podepsáním a převzetím zprávy o kontrole tak, jak je definováno v ustanovení § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Dle žalobce dále žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav a právně nesprávně zhodnotil stav věci, na který žalobce poukazoval jak v průběhu kontroly, tak i v odvolání. Žalobce dále namítl, že správce daně vyloučil bezdůvodně a nezákonně za zdaňovací období roku 2002 daňově uznatelný výdaj – zálohu, ve výši 4.000.000,- Kč. K vyměření daně podle pomůcek za rok 2003 přistoupil správce daně ještě před ukončením daňové kontroly a použil podle přesvědčení žalobce nezákonnou pomůcku. Podle přesvědčení žalobce nebyly pro použití metody stanovení daně podle pomůcek naplněny základní předpoklady a kritéria podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, když námitky žalobcem vznesené v žalobě v celém rozsahu odmítl. K ukončení daňové kontroly žalovaný uvedl, že před ukončením daňové kontroly předal žalobce správci daně důkazní prostředky, a proto nebyla zpráva o daňové kontrole projednána a nedošlo tak k ukončení daňové kontroly. Následně byl žalobce dne 29.8.2006 seznámen se stanoviskem správce daně k předmětným důkazům a podpisem protokolu potvrdil žalobce projednání závěrů správce daně a daňová kontrola tak byla ukončena 29.8.2006. Ohledně námitky vyloučení částky ve výši 4.000.000,- Kč odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále popsal skutkové okolnosti vedoucí k vyloučení předmětné částky. Ke zdaňovacímu období roku 2003 uvedl, že nebylo možno považovat účetnictví za úplné, sám žalobce žádné důkazní prostředky nedoložil, a proto byla stanovena daňová povinnost na základě pomůcek, neboť tak nebylo možno učinit na základě dokazování.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, doručenou soudu 29.1.2008, ve které se neztotožnil se závěry žalovaného ohledně ukončení daňové kontroly a zopakoval, že dle jeho názoru neexistuje podepsaná zpráva o kontrole a zároveň nikdy nebyl ze strany daňového subjektu bezdůvodně odepřen podpis zprávy o daňové kontrole. Dle žalobce ke stejným odvolacím důvodům byly žalovaným zrušeny dodatečné platební výměry k dani z přidané hodnoty.

Dále žalobce ohledně výdaje ve výši 4.000.000,- Kč uvedl, že správce daně odmítl doplnit koncept zprávy o daňové kontrole o důkazní prostředky, které by vyvrátily tvrzení žalobce ohledně tohoto výdaje, což žalobce považoval za „*projev úřednické zvůle*“.

Žalobce dále doplnil v replice své námitky o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z něj nevyplývá, jakým způsobem naložil žalovaný s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky. Setrval rovněž na svém stanovisku uplatněném již v podané žalobě ohledně stanovení daně podle pomůcek.

Dne 14.1.2009 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, ve kterém žalobce uvedl, že daňová kontrola nebyla úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty a dodatečný platební výměr byl vydán až po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Toto doplnění žaloby opřel žalobce o Nález Ústavního soudu sp.zn.

I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008 a dovolal se závěrů z tohoto nálezu vyplývajících též pro přezkoumávanou věc.

Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 1.4.2009, č.j. 31Ca 157/2007 tak, že napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňového správce daně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci 15.4.2009. Ke kasační stížnosti žalovaného byl pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 Afs 84/2009-90 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci 10.2.2010. V dalším řízení byl krajský soud zavázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Předmětem přezkumné činnosti soudu je v dané věci rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6.2007, č.j. 8223/07-1102-702767, kterým bylo podle § 50 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Moravských Budějovicích ze dne 29.8.2006, č.j. 27347/06/332970/8674 - dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci dodatečně vyměřená daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 953.349,- Kč, a to za použití pomůcek dle § 31 odst. 5 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o správě daní a poplatků.

V žalobě žalobce brojí proti postupu správce daně o stanovení daně podle pomůcek, tvrdí, že prokázal své zákonné povinnosti, takže nebylo důvodu k užití pomůcek, jedinou povinností, a to nesplnitelnou, kterou žalobce k výzvě správce daně nesplnil, byla povinnost skladové evidence surového dřeva. Žalobce jinak výzvam správce daně vyhověl předložením evidence o nakoupeném a prodaném dřevu.

Žalobní námitce, že nebylo důvodu, aby správce daně nestanovil daň dokazováním, ale podle pomůcek, nemohl soud přisvědčit. Vycházel z toho, že konstrukce způsobu stanovení daňové povinnosti je podle § 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, založena na jisté hierarchii postupů správce daně. Prioritu má stanovení daně dokazováním a teprve v případě, že nastane taková absence důkazních prostředků, že daň již nelze stanovit za pomoci důkazů, nastupuje v pořadí druhý způsob stanovení daně, a to podle pomůcek. Dospěje-li tedy správce daně k závěru, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno a daň nelze dokazováním stanovit, je jeho povinností stanovit daň způsobem uvedeným v § 31 odst. 5 daňového řádu, tedy stanovením daně podle pomůcek. V tomto případě je správce daně při vyměření daně vázán ust. § 46 odst. 3 citovaného zákona a je povinen stanovit jak základ daně, tak i daň samotnou podle pomůcek a přihlídnout také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když nebyly daňovým subjektem za řízení uplatněny. Zkoumání podmínek pro tento způsob stanovení daně má tak dvě meze. Jedna je vyjádřena v ust. § 31 odst. 5, druhá pak v ust. § 31 odst. 7 citovaného zákona. To znamená, že správce daně je povinen zjistit, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, a že daň nelze stanovit dokazováním, kromě toho pak musí zkoumat, zda daň byla podle pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě. Má-li správce daně při vyměření daně podle pomůcek povinnost mimo jiné stanovit jak základ daně, tak i daň dostatečně spolehlivě, musí přitom vzít v úvahu též hmotněprávní úpravu obsaženou v zákoně č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Postup odvolacího orgánu v případě, že prvostupňový správce daně stanoví daň podle pomůcek, pak upravuje ust. § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek nebo o dani sjednané za řízení, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Při přezkoumání rozhodnutí je pak povinen pohybovat se ve

stejných mezích jako správce daně při vyměření daně způsobem podle pomůcek. Shledá-li odvolací orgán, že zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek byly dodrženy, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne. V opačném případě rozhodnutí změni nebo zruší. Zákonnými podmínkami je přitom nutno rozumět nejen podmínky uvedené v § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ale také to, zda daň tímto způsobem stanovená je stanovena dostatečně spolehlivě (§ 31 odst. 7 citovaného zákona). To vše činí odvolací orgán s přihlédnutím k základním zásadám daňového řízení. Podle § 2 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků jednají správci daně v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení, a přitom volí jen takové prostředky, které umožňují ještě cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Užil-li správce daně prvního stupně způsob stanovení daně podle pomůcek, byl povinen žalovaný jako odvolací orgán přezkoumat nejen to, zda daňový subjekt skutečně nesplnil některou ze svých zákonných povinností a nedostatek či absence důkazů již neumožňovala stanovit daň dokazováním, ale také to, zda daň je stanovena podle pomůcek dostatečně spolehlivě. Tím byl určen rozsah jeho přezkoumání, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně podle § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Především měl odvolací orgán v dané věci zjišťovat, zda byly dodrženy všechny shora uvedené zákonné podmínky pro užití náhradního způsobu stanovení daně, zda pro absenci důkazních prostředků nebylo možno stanovit daň dokazováním a zda byla daň tímto způsobem stanovena dostatečně spolehlivě. Žalobci je vytýkáno, že nesplnil povinnost, která mu vyplývá z ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce byl výzvou ze dne 15.1.2008 vyzván k dokazování, na tuto výzvu sice odpověděl, ale sdělil, že se plně spoléhal na počítačovou evidenci. Zjištěné skutečnosti vedly správce daně ke stanovení daňové povinnosti žalobci na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 podle pomůcek s tím, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. K tomu nutno uvést, že daňový subjekt je povinen nést důkazní břemeno k prokázání skutečností tvrzených jím samotným v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je povinen uvést v daňovém přiznání, čímž se rozumí skutečnosti, vážící se výlučně k daňové povinnosti tohoto daňového subjektu. Jinak, jak dovodil Ústavní soud České republiky v nálezu ve věci vedené pod sp.zn. IV. ÚS 29/2005, rozšíření důkazního břemene mimo tento rámec by bylo nepřípustným vybočením (excesem) správce daně, které v rovině ústavněprávní představuje zásah do autonomní sféry jednotlivce (porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Rozsah povinnosti nést důkazní břemeno v daňovém řízení nutno vyložit tak, aby byl zachován autonomní prostor jednotlivce, resp. zachována proporce mezi ním na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Pokud by vyměřil správce daně na základě takto excesivně vyložené důkazní povinnosti daňového subjektu daň podle pomůcek, porušil by tím rovněž i čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Tato situace však v přezkoumávané věci nenastala.

V přezkoumávané věci je pro posouzení podstatné, zda byly či nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

Ze spisového materiálu, předloženého žalovaným, vyplynulo, jak konstatoval ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, že u žalobce byla provedena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003, v jejímž průběhu vznikly pochybnosti o správném vedení daňové evidence za příslušné zdaňovací období. Žalobce byl správcem daně výzvou ze dne 19.11.2004, žalobci doručenou dne 27.11.2004, vyzván se sdělením konkrétních pochybností podrobně vyjádřených na sedmi listech výzvy o správnosti výše příjmů a výdajů vykázaných v účetní evidenci předložené k daňové kontrole, ke splnění

požadavků ve výzvě vyjádřených, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy. Na tuto výzvu žalobce reagoval tak, že správci daně předložil evidenci nakoupeného dřeva, nepředložil však ani skladovou evidenci zásob ani inventarizaci zásob. Následně probíhala opakovaně jednání mezi žalobcem a správcem daně, přičemž v průběhu kontroly shromáždil již správce daně materiály sloužící jako podklad pro rozhodnutí ve věci a dne 25.5.2006 byla se zástupcem žalobce projednána zpráva o výsledku daňové kontroly, o čemž svědčí sepsaný protokol o ústním jednání. Podle zjištění správce daně žalobce ani přes výzvu správce daně nepředložil doklady, které by prokazovaly náležité vedení inventarizace majetku, nebylo možno zjistit, jak ve skutečnosti probíhal nákup dřeva, neboť žalobce nevedl řádně účetnictví, z dokladů žalobcem předložených nebylo ani možno zjistit skutečné příjmy přiznané žalobcem za příslušné zdaňovací období z prodeje předmětného dřeva. Zásadní zjištění správce daně, že žalobce neúčtoval o všech účetních případech, je popsáno ve zprávě o daňové kontrole. Při nezaúčtování všech účetních případů ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o účetnictví pak správce daně nemohl považovat žalobcem vedené účetnictví za správné, úplné, průkazné, srozumitelné a přehledné. Skladová evidence nepodávala přehled o pohybu zboží v návaznosti na tržby. Vzhledem ke kontrolním zjištěním nebylo možno ověřit správnost a úplnost zdanitelných příjmů uvedených žalobcem v daňové evidenci a bez řádně vedené daňové evidence nemohlo dojít ke stanovení daňové povinnosti dokazováním ve smyslu § 31 odst. 1 - 4 zákona o správě daní a poplatků. Závěry zprávy o daňové kontrole byly podkladem pro vydání dodatečného platebního výměru prvostupňového správce daně, který postupoval ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný dle § 50 odst. 5 citovaného zákona tak, že odvolání pro neodůvodněnost zamítl.

V postupu správce daně prvního stupně ani žalovaného nelze shledat žalobcem namítanou nezákonnost.

Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat (břemeno tvrzení), a povinnost svá tvrzení doložit (břemeno důkazní). Dospěje-li správce daně k závěru, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a že daňovou povinnost nelze stanovit dokazováním, je jeho povinností stanovit daň za použití pomůcek. Zákonné podmínky pro tento způsob stanovení daně podle pomůcek, jsou zakotveny v ustanovení § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, podle něhož nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, tak, že zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odst. 1 - 4, je správce daně oprávněn vyměřit daň za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem. Je přitom současně vázán ustanovením § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Pro tento předpokládaný postup musí být splněny předpoklady a musí být zohledněny též okolnosti, z nichž mohou plynout výhody pro daňový subjekt. Rozsah zkoumání dodržení zákonných podmínek pro použití pomůcek je omezen ustanovením § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků na zjištění, zda daňový subjekt skutečně nesplnil některou ze svých zákonných povinností a absence důkazů tak neumožňuje stanovit daň dokazováním, jakož i na zjištění, zda daň stanovená podle pomůcek je stanovená dostatečně spolehlivě. Pro žalovaného platí, že v odvolacím řízení, vázán ustanovením § 50 odst. 5 citovaného zákona, zkoumá pouze to, zda zákoné podmínky byly dodrženy a neshledá-li v postupu správce daně prvního stupně žádná pochybení, je povinen odvolání daňového subjektu pro neodůvodněnost zamítnout. Žalovaný jako odvolací orgán nemůže zasahovat do volné úvahy prvostupňového správce daně, vztahující se k volbě pomůcek. Ani v přezkumném řízení soudu na základě žaloby, není soud oprávněn do těchto úvah zasahovat a v řízení pouze posuzuje, zda se správce daně a následně žalovaný při svém rozhodování

neodchýlili z rámce, který je zákonem vymezen a zda o odvolání bylo rozhodnuto způsobem zákonem stanoveným.

V přezkoumávané věci se soud nejprve zabýval otázkou, zda byl v případě žalobce naplněn první předpoklad stanovení daňové povinnosti podle pomůcek, zda správce daně splnil své zákonné povinnosti, a zda jeho závěr, je závěr souladný se zákonem. Správce daně žalobce vyzval k prokázání skutečností, které sám v daňovém přiznání tvrdil, žalobce k výzvě správce daně neprokázal skutečnosti uvedené v daňovém přiznání a nevyvrátil ani oprávněné pochybnosti o správném vedení daňové evidence za zdaňovací období roku 2003. Zjištění správce daně jsou velmi pečlivě a podrobně popsána v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které krajský soud plně odkazuje. Vzhledem k neprůkaznému vedení skladové evidence nemohl správce daně objektivně zjistit, jaká byla skutečná výše příjmů a výdajů žalobce, veškeré nesrovnalosti ve vedení účetnictví jsou podrobně popsány jak ve zprávě o daňové kontrole, tak v podrobném odůvodnění rozhodnutí. Správci daně nezbylo než konstatovat, že vlivem nesplnění povinnosti žalobce prokázat skutečnou výši příjmů a výdajů uvedenou v daňovém přiznání, nebylo možno stanovit daň dokazováním a při stanovení daňového základu a daně pak nezbylo než použít pomůcek. Tyto závěry žalobce v žalobě nemohl nijak zpochybnit poukazem na to, že správci daně na jeho výzvu odpověděl a evidenci předložil. Bylo přitom pouze na žalobci, na němž plně leželo důkazní břemeno, aby správci daně potřebné důkazy poskytl. Nestalo-li se tak, jde plně k jeho tíži, že správce daně nemohl stanovit daň dokazováním. I když žalobci nelze vytýkat, že by v průběhu daňového řízení součinnost správci daně neposkytl, nesplnil zákonem uloženou povinnost prokázat skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání. Na stanovení daně podle pomůcek nelze nahlížet jako na sankci, ale jako na subsidiární způsob stanovení daně, který je namísto aplikovat vždy, kdy objektivně nelze použít dokazování. Uvedené závěry soudu jsou plně v souladu s bohatou a konstantní judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2005, č.j. 5 Afs 47/2005-59, ze dne 28.5.2009, č.j. 1 Afs 46/2009, ze dne 18.2.2010, č.j. 7 Afs 2/2010-97 – vše www.nssoud.cz).

Dále bylo zapotřebí zabývat se tím, zda žalovaný jako odvolací orgán přihlédl i k výhodám, které zákon daňovému subjektu přiznává, a to zejména ve vztahu k odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ani v této části neshledal soud v postupu správce daně a žalovaného žádnou nezákonnost, žalobce sám v tomto ohledu žalobní námitky nevznesl a z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřetelně plyne, že otázkou výhod pro daňový subjekt se žalovaný zabýval, konkrétně poukázal na snížení základu daně o nezdanitelnou část základu daně dle ustanovení § 15 odst. 1a zákona o daních z příjmů, ve znění platném pro přezkoumávanou věc.

Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 24.3.2010, č.j. 8 Afs 16/2009-60, shodně jako z rozsudku téhož soudu ze dne 22.7.2008 č.j. 5 Afs 8/2007-59 (viz. www.nssoud.cz), vyplývá, že k otázce výhod pro daňový subjekt dle § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků musí být zjistitelné, zda odvolací orgán přihlédl k výhodám, jaké jsou ze zákona daňovému subjektu přiznány, přičemž správce daně je povinen přihlížet k výhodám, a to i ex offio, dle § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků tam, kde nějaké výhody zjištěny byly. Není sice jeho povinností vyhledávat okolnosti, které by byly uznatelnou výhodou, je však nutné, aby byla ze správního spisu i odůvodnění rozhodnutí seznatelná úvaha o tom, zda správce daně mohl u konkrétní daně konkrétní výhodu zohlednit nebo nikoliv. Shodné závěry pak dovodil Nejvyšší správní soud také v rozhodnutí ve věci 2 Afs 93/2009, v rozsudku ze dne 23.4.2010, v němž uvedl „dospěje-li tedy správce daně k závěru, že je nutné daň stanovit pomůckami, je správce daně vázán ustanovením § 46 odst. 3 daňového řádu a musí také přihlédnout ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody

pro daňový subjekt, i když jím nebyly za řízení uplatněny“. Ani v tomto ohledu soud žádné nedostatky či vady v postupu správních orgánů obou stupňů neshledal.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům, při zdůraznění plné vázanosti zdejšího soudu právními závěry Nejvyššího správního soudu, uvedenými ve shora citovaném rozsudku, na něž zdejší soud účastníky odkazuje, pokud jde o hodnocení zahájení průběhu a konce prováděné daňové kontroly ve vztahu k uplatněné námitce prekluze práva daň doměřit, nemohl zdejší soud jinak, než shledat žalobcem uplatněné námitky jako nedůvodné a žalobu dle § 78 odst. 7 zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 110 odst. 2 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému, který měl ve věci plný úspěch žádné náklady související s tímto řízením nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti, nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3, písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 22. 9. 2010

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu